COPÁNEK

Když všecky ženy z transportu
už oholili
čtyři dělníci zametali
košťaty z lipových větví
vlasy na hromadu

Pod čistými skly
leží tuhé vlasy žen udušených
v plynových komorách
v těch vlasech jsou jehlice
i kostěné hřebeny

Neprozáří je světlo
nerozdělí je vítr
nedotkne se jich ruka
ani déšť ani ústa

Ve velkých truhlách
stáčejí se ty suché vlasy
udušených
i šedý copánek
myší ocásek s pentličkou
za který ve škole tahají
nezbední chlapci

OSVĚTIMSKÉ MUZEUM 1948

Tadeusz Róewicz: Jak svtlo pavuinou.
Melantrich, Praha 1995.
výbor básní z let 1963–1992
Pel. Vlasta Dvoáková